

VESZELKA ATTILA

Apolinary

*Későre járt, s hullott az ősz a hídra.
Bordó árnyakból szőtt
permetként szállongott, miként fa lombja
száll. A korlát fölött
görnyedtünk Kostrowickivel, hallgatva
a pillérek között*

*örvénylő-forgó hullám-surrogást.
A rakparton felsírt
egy szaxofon, de Wilhelm egyre más
figyelt, Lorie-t, Marie-t,
Madeleine-t, vagy éppen Annie-t látta tán
-halott szerelmeit-*

*a víztükör mögött, míg hűvös kézzel
hajába túrt a szél,
s a Chatelet felől egy felriadt harang
halkan vállához ért.*

Nocturne

*Halkul a szél, meghozta az esti esőt, s belefáradt.
Lassan mozdul a park ázott szilfái között és
most nem is érti, mit is keres itt még. Tétova kedvvel
épp csak megrezzenti a bokrok szélét, s nincs már,
eltűnik, sohasem volt tán, s többé sohasem lesz.*

*Tisztul az ég, rejtett fényét kivetíti a holt kő,
roppant súlyúvá hullik fenn a magasság,
villószik tengernyi levél, roppannak az ívek,
foszforszín ragyogás ömlik szét mindenüvé, mindent
átszó zöld árnyéktestével a minden, a semmi.*

*Rég alvó fuvolák ébrednek a mélyben, némán
szétrebbennek a földre gurult, bűvös vízcseppek,
csendül, cseng-bong éjbe szökő szárán a hibiszkusz,
s részeg hársfavitorlák szállnak e tiszta hiányból
messzire, túl a világ peremén, lelkükben a törvény.*

*Fordul a Föld, haloványkék ködtakaró fedi arcát
(hol lehet ő, aki vissza se tér immár soha többé)
hajlik a csendben az ösvény, visszafelé az időből,
összemosódnak bolygó fények a sárral, s porrá
omlik az égboltnak feszülő tornyokban az Isten.*

